

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/80/2020
Identifikačné číslo spisu: 8310213800
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8310213800.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Linde Gas s. r. o., so sídlom Tuhovská 3, Bratislava - mestská časť Vajnory 831 06, IČO: 31 373 861, zastúpeného AK Záhorská, s. r. o. , so sídlom Tuhovská 3, Bratislava-Vajnory 831 06, IČO: 47 253 355 proti žalovanému: Kvetoslava Sivčová - Sifra, s miestom podnikania 067 82 Modra nad Cirochou 153, IČO: 34 568 841, zastúpenému JUDr. Patrikom HOLINGOM s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 2/A, Košice - mestská časť Staré Mesto 040 01, IČO: 36 856 967, o zaplatenie 9.954,21 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12Cb/64/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6Cob/31/2018-394 z 21. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí tretím rozsudkom zo dňa 8. januára 2018, č. k. 12Cb/64/2010-370 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.954,21 Eur. Súčasne priznal žalovanému vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 12 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 22.937,84 Eur s príslušenstvom, pričom suma pozostávala z 12.983,63 Eur z titulu nezaplateného nájomného za prenajaté tlakové nádoby a z 9.954,21 Eur z titulu náhrady škody za 21 ks tlakových fliaš, ktoré žalovaný nevrátil žalobcovi. Konanie bolo v časti o zaplatenie nájomného zastavené uznesením č. k. 12Cb/19/2010-118 zo dňa 25. októbra 2010. Predmetom konania zostala suma 9.954,21 Eur z titulu náhrady škody z dôvodu nevrátenia 21 kusov tlakových nádob. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že dňa 27.9.2004 došlo k uzavretiu zmluvy so žalovaným na dodávku technických plynov vo fľašiach, podľa ktorej žalobca dodával žalovanému tlakové nádoby na technické plyny, pričom z evidencie žalobcu vyplývalo, že žalovaný nevrátil 21 ks fliaš. Z tohto dôvodu sa žalobca domáhal od žalovaného náhrady škody.

3. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že bolo nepochybnou skutočnosťou, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu platnej zmluvy s tým, že žalobca preukázal, že žalovaný mu nevrátil 21 ks tlakových fliaš, a preto sa domáhal náhrady škody. Náhradu škody odôvodňoval článkom 5 bod 5.3 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy, s ktorými bol žalovaný oboznámený a ktoré odkazujú na skutočnosť, že v prípade nevrátenie tlakovej fľaše je zákazník povinný uhradiť spoločnosti Linde Gas sumu podľa platného cenníka. Žalobca poukazoval na to, že od platne uzavretej zmluvy odstúpil listom zo dňa 31.7.2009 a zároveň poskytol žalovanému primeranú lehotu na vrátenie 21 kusov tlakových fliaš s tým, že žalovaný tieto fľaše žalobcovi nevrátil, a preto žalobca poukazoval na platný cenník žalobcu od 15.1.2008, v zmysle ktorého hodnota jednej nevrátenej fľaše v nájmovej skupine S01 - S11 bola 474,01 Eur, čo po vynásobení počtom 21 kusov predstavuje sumu, ktorá bola predmetom sporu. Súd prvej inštancie prisvedčil vyjadreniu zástupcu žalobcu a nárok uplatnený žalobcom nepovažoval za nárok na zmluvnú pokutu, ale za nárok na náhradu škody, ktorý spočíval v tom, že porušením právnej povinnosti žalovaného došlo k zmenšeniu majetku žalobcu o 21 kusov tlakových fliaš, pričom súd prvej inštancie vychádzal zo všeobecných obchodných podmienok žalobcu, ktoré odkazovali na platný cenník. Podľa cenníka žalobcu od 15.1.2008, ktorý bol platný v čase odstúpenia od zmluvy, priznal žalobcovi uplatňovanú náhradu škody. Z dôkazov predložených žalobcom vyplynulo, že žalovaný mal vedomosť o povinnosti nahradiť žalobcovi škodu v prípade nevrátenia fliaš, čo vyplývalo z toho, že tieto sa nachádzali na druhej strane zmluvy a odkazovali na platný cenník. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) podľa pomeru úspechu strán sporu a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na trovy konania v rozsahu 12 %.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 21. marca 2019, sp. zn. 6Cob/31/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd konštatoval nedôvodnosť odvolania žalovaného.

5. Odvolací súd poukázal na ustanovenia § 373 a § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka s tým, že bolo preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva na dodávky technických plynov vo fľašiach č. T. dňa 27.9.2004, ktorou sa žalobca zaviazal dodávať žalovanému ako odberateľovi technické plyny uvedené v zmluve. Na druhej strane zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky pre dodávky technických, mediálnych a špeciálnych plynov. Ďalej poukázal na to, že nájom tlakových nádob vyplýval zo všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, v ktorej súvislosti citoval ustanovenia § 663, § 671 ods. 1, § 723 ods. 1, § 722 ods. 2 a § 617. Uviedol, že v súvislosti s prenajatím veci vznikla povinnosť žalovanému ako platiť nájomné, tak aj nahradiť škodu v prípade nevrátenia prenajatých nádob. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo. Škoda sa uhrádza v peniazoch, pričom podľa § 443 Občianskeho zákonníka pri učení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia. Poškodenie v danom prípade predstavuje hodnotu nevrátených tlakových fliaš, ktorá vyplývala z cenníka služieb pri nevrátení fliaš, t. j. 474,01 Eur/ks, pričom to bola cena platná od 15.1.2008. Ak sa žalovaný bránil povinnosti zaplatiť náhradu škody na cene nevrátených tlakových nádob, pričom žalovaný relevantným spôsobom nepreukázal vrátenie tlakových fliaš a žalobca mal dôkaz o odovzdaní týchto tlakových fliaš žalovanému, potom v dôkaznej núde pre nepreukázanie vrátenia tlakových nádob bol žalovaný, ktorý je povinný nahradiť vzniknutú škodu rovnajúcu sa hodnote tlakových nádob nevrátených žalovaným žalobcovi, čo pri počte 21 ks nevrátených tlakových fliaš predstavuje sumu 9.954,21 Eur. Ak žalovaný hodnoverne nepreukáže vrátenie tlakových nádob, pričom existuje záznam o prevzatí takýchto tlakových nádob, potom žalovanému stále trvá povinnosť nahradiť škodu za nevrátené tlakové nádoby tak, ako o tom rozhodol súd prvej inštancie. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech a preto má nárok na náhradu týchto trov proti žalovanému.

6. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, čo malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami žalovaného, a to primeranosťou náhrady škody, nákupnou cenou predmetných fliaš s prihliadnutím na vek a primerané opotrebenie, pričom podľa dovolateľa bol žalobca oprávnený sa domáhať len reálnej náhrady škody, t. j. bez dane z pridanej hodnoty. Ďalej tvrdil, že odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou viazanosti žalovaného cenníkom žalobcu účinným od 15.1.2008. Dovolateľ tvrdil, že cena za 1ks tlakovej nádoby určená v cenníku žalobcu účinného od 15.1.2008 má povahu zmluvnej pokuty v prípade scudzenia, odcudzenia, poškodenia, zničenia, straty alebo nevrátenia tlakových nádob, tak ako sa uvádza v bode 5.3 Všeobecných obchodných podmienok. Hoci uvedené ustanovenie hovorí o náhrade škody, podľa dovolateľa mala takto určená náhrada škody povahu zmluvnej pokuty pre prípad porušenia povinnosti spočívajúcej v nevrátení tlakových nádob. Tvrdil, že takto dojednaná zmluvná pokuta musí mať podľa zákona písomnú formu. Cenník, na ktorý sa žalobca odvolával, nebol podpísaný žalovaným. Preto podľa dovolateľa bolo takéto ustanovenie absolútne neplatné a nebol ním viazaný. Žalovaný nebol viazaný všeobecnými obchodnými podmienkami, nakoľko s nimi nebol oboznámený. Vzhľadom na uvedené mal dovolateľ za to, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť výšky žalovaného nároku a neunesol dôkazné bremeno.

8. Dovolateľ tvrdil, že odvolací súd sa nezaoberal primeranosťou uplatňovanej náhrady škody za 21 tlakových nádob a to i napriek tomu, že žalovaný predložil dôkazy, ktoré by preukázali pravdivosť jeho tvrdení. Záverom opätovne zdôraznil, že žalobca sa domáhal náhrady škody za nevrátenie tlakových nádob a z tohto dôvodu sa mal domáhať náhrady škody vo výške platnej trhovej ceny. Odvolací súd neskúmal vek a opotrebenie predmetných fliaš. Žalobcovi tak prináležal nárok na náhradu škody vo výške nákupnej ceny s prihliadnutím na vek a opotrebenie. Dovolateľ mal za to, že uvedenou skutočnosťou sa súdy nezaoberali. Záverom dovolateľ poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty a tvrdil, že náhrada škody nie je predmetom dane z pridanej hodnoty. Z tohto dôvodu súdy nižších inštancií priznali nárok na náhradu škodu neoprávnené, a to minimálne v časti 19 % dane z pridanej hodnoty. Dovolateľ záverom poukázal na ustálenú judikatúru s poukazom na potrebu náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Navrhol, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

9. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, pričom rozhodnutia súdov nižších inštancií považoval za správne. K tvrdeniam dovolateľa o nevykonaní dôkazov uviedol, že nevykonanie dôkazov podľa predstáv účastníka nie je postupom, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť konať pred súdom, keďže rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané patrí do výlučnej kompetencie súdu. Aj odôvodnenie rozsudkov súdov nižších inštancií bolo vecne správne a vyčerpávajúce. S poukazom na čl. 6 Dohovoru tvrdil, že v záujme právnej istoty by mali právoplatné rozsudky zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dôjsť len za účelom nápravy zásadných väd. Za takú vadu však nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

10. Dovolateľ sa k vyjadreniu žalobcu k dovolaniu nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), s právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

12. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil

strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

14. Podľa § 431 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

15. Podľa § 440 C. s. p., dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

16. Podľa § 447 písm. c) C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

17. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) C. s. p. V predmetnej veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom tak, že žalobe žalobcu vyhovel. Odvolací súd na základe odvolania žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Dovoláním napadnuté rozhodnutie má teda charakter rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

18. Nakoľko je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, skúmal prípustnosť dovolania podľa dovolateľom namietaného dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p.. Dovolateľ tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo nedostatočne odôvodnené, a to s ohľadom na jeho námietky týkajúce sa veku a opotrebovania tlakových nádob, keď žalobca bol oprávnený sa domáhať len reálnej náhrady škody bez dane z pridanej hodnoty, t. j. minimálne bol nárok neoprávnený v rozsahu 19 % dane z pridanej hodnoty. Ďalej namietal, že súdy nevykonali ním navrhnuté dôkazy, ktoré by preukázali pravdivosť jeho tvrdení. Súčasne mal za to, že nárok žalobcu mal byť posúdený z titulu zmluvnej pokuty a nie náhrady škody. Skutočnosť, že išlo o zmluvnú pokutu vyplývala zo všeobecných obchodných podmienok.

19. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p. dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

22. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd uvádza, že dovolateľ v zásade namietal vecný obsah rozhodnutí súdov nižšej inštancie, spôsob, ako súdy posúdili žalobcom uplatnený nárok a jeho

opodstatnenosť, pričom sa nestotožnil s vykonaným dokazovaním a spôsobom hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie a odvolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ súdom vytyka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania a nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, dovolací súd pripomína, že C. s. p. upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v ustanovení § 191 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V civilnom sporovom konaní je súd povinný zvážiť, ktoré dôkazy je povinný vykonať, pričom dôvodnosť návrhov strán na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom na to, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci, nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu (ustanovenie § 185 ods. 1 C. s. p.). Ak teda v priebehu civilného sporového konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana sporu mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999, 1Cdo/41/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 3Obdo/46/2019). Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhnuté dôkazy, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p. prípustné.

23. Námietka dovolateľa smerujúca k tomu, že súdy nižších inštancií nesprávne nárok posúdili ako náhradu škody, pričom podľa dovolateľa išlo o zmluvnú pokutu, dovolací súd uvádza, že táto námietka sa týkala právneho posúdenia a najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel dovolací súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

24. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

25. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p..

26. Dovolací súd vo vecnej väzbe k predchádzajúcim bodom pripomína právne závery ústavného súdu obsiahnuté v jeho rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014, ktoré sa síce týkalo právneho stavu existujúceho do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne a v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu plne uplatniteľné aj po uvedenom dni. S poukázaním na naďalej použiteľné právne závery ústavného súdu vyjadrené v predmetnom rozhodnutí najvyšší súd konštatuje, že v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. .

27. Ďalej dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom

konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

28. K tvrdeniam dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu dovolací súd upriamuje pozornosť na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 03.12.2015 pod č. 2/2016 a podľa ktorého „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

29. Po preskúmaní veci dovolací súd nezistil dovolateľom namietanú absenciu náležitého odôvodnenia, jeho nedostatočnosť, z odôvodnenia ktorého vyplývajú dôvody vedúce k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe v celom rozsahu. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi stranami sporu bola platne uzavretá Zmluva na dodávku technických plynov vo fľašiach, pričom žalobca preukázal odovzdanie 21 tlakových nádob a žalovaný nepreukázal ich vrátenie. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, pričom na doplnenie správnosti jeho záverov sa vecne a dostatočne vyjadril k odvolacím námietkam žalovaného v súlade so zisteným a preukázaným skutkovým stavom v predmetnej veci. Konštatoval, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho priviedli priaznivé rozhodnutie. Takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého, ak sa dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Námietka nedostatočného, resp. nepreskúmateľného rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

30. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie, nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie a v preskúmvanej veci tak nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. c) C. s. p.. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného odmietol ako procesne neprípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

31. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (ustanovenie § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods.

1 C. s. p.). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

32. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.